

ספר שופטים פרק יג, ב - כה

בפרשת השבוע מובאת פרשת נזירות, ומפטירים בפרשה זו העוסקת בענין שמשון השופט, שהיה נזיר עולם:

פרק יג (ב) וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצְרָעָה, מִמִּשְׁפַּחַת הַדְּנִי - מִשְׁבַּט דָּן, וְשֵׁמוֹ מְנוּחַ, וְאִשְׁתּוֹ עֵקֶרָה, וְלֹא יָלְדָה. (ג) וַיֵּרָא מִלֶּאֶךְ ה' אֶל הָאִשָּׁה, וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ, הֲיֵנָה נָא אֵת עֵקֶרָה וְלֹא יָלְדָתְ עַד עַכְשָׁיו, וְהָרִית עֵתָה, וְיָלְדָתְ בֵּן. (ד) וְעַתָּה, הֲשִׁמְרִי נָא מְדַבְרִים הַגּוֹרְמִים בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע נֹזֵק לְעוֹבֵר, וּמִלְבַּד זֶה תִּנְהַגִּי כְּדִין הַנְּזִירוֹת, וְאַל תִּשְׁתִּי יַיִן וְשִׁכָר, וְאַל תֹּאכְלִי כָּל טָמֵא - דְּבָרִים הָאֲסוּרִים בְּאֲכִילָה עַל הַנְּזִיר. (ה) כִּי הֲנֹךְ הָרָה וְיָלְדָתְ בֵּן, וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֵאשׁוֹ - לֹא יַעֲלֶה עַל שַׁעַר רֵאשׁוֹ תֵּעַר לְגַלְחוֹ, כִּי נְזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעַר מִן הַבֶּטֶן, וּלְכֹן כָּבֵר קוֹדֵם לִידְתּוֹ צְרִיכָה הִיא לְהִזְהֵר מְדַבְרִים הָאֲסוּרִים עַל הַנְּזִיר, וְהוּא יִחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים. (ו) וְלֹא יִדְעָה הָאִשָּׁה הָאֵם זֶהוּ מִלֶּאֶךְ אוֹ נְבִיא, וְתִבֵּא הָאִשָּׁה וְתֹאמֶר לְאִשָּׁה לֵאמֹר, אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי, כִּי מִצַּד זֶה שָׁבָא מְלוּבֵשׁ בְּגוֹף נִרְאָה הוּא כְּנְבִיא, וּמִרְאֵהוּ כְּמִרְאֵה מִלֶּאֶךְ הָאֱלֹהִים נֹרָא מְאֹד, שִׁמְצַד מִרְאֵהוּ הַנּוֹרָא נִרְאָה שֶׁהוּא מִלֶּאֶךְ, וְלֹא שָׁאֲלַתִּיהוּ אִי מְזָה הוּא - מֵאִיזָה מְקוֹם בָּא, וְאֵת שְׁמוֹ לֹא הִגִּיד לִי. (ז) וַיֹּאמֶר לִי, הֲנֹךְ הָרָה וְיָלְדָתְ בֵּן, וְעַתָּה אֵל תִּשְׁתִּי יַיִן וְשִׁכָר, וְאַל תֹּאכְלִי כָּל טָמֵא, כִּי נְזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעַר מִן הַבֶּטֶן עַד יוֹם מוֹתוֹ [וּבִאֲמַת סוּיִם הַדְּבָרִים עַד יוֹם מוֹתוֹ] הִיָּה הוֹסֵפָה שֶׁהוֹסִיפָה הָאִשָּׁה, אֲבָל הַמִּלֶּאֶךְ לֹא אָמַר כֵּן, כִּי יָדַע שֶׁלִּפְנֵי מוֹתוֹ תִּתְחַלֵּל נְזִירוֹתוֹ. וְלֹא אָמְרָה אֵת מָה שֶׁאָמַר לָהּ הַמִּלֶּאֶךְ שֶׁהוּא יִתְחַלֵּל לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים, כִּיֹּן שְׁבִאוֹתוֹ זָמַן שֶׁלְטוֹ הַפְּלִשְׁתִּים עַל יִשְׂרָאֵל, חֲשָׁשָׁה שִׁיתְפָּרֵס הַדָּבָר וַיִּהְרָגוּ הַפְּלִשְׁתִּים אֶת הַיֶּלֶד]. (ח) וַיַּעֲתֶר מְנוּחַ אֶל ה' וַיֹּאמֶר, בִּי אֲדוֹנָי, אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ, וְאָמַר אֶת הַהֲנַהֲגוֹת שֶׁל הָאִשָּׁה קוֹדֵם הַלִּידָה, יָבֹא נָא עוֹד אֵלַינִי, וַיִּוְרְנוּ מֵה נַעֲשֶׂה לְנֶעַר הַיּוֹלֵד - גַּם אֶת הַהֲנַהֲגוֹת שֶׁל הַיֶּלֶד לְאַחַר לִידְתּוֹ. (ט) וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים בְּקוֹל מְנוּחַ, וַיָּבֵא מִלֶּאֶךְ הָאֱלֹהִים עוֹד אֶל הָאִשָּׁה, וְהִיא יוֹשֶׁבֶת בְּשֹׁדָה, וּמְנוּחַ אִשָּׁה אֵין עִמָּה - וְלֹא הִיָּה שֵׁם בַּעֲלָהּ בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן. (י) וְתִמְהַר הָאִשָּׁה, וְתִרְץ וְתִגֵּד לְאִשָּׁה, וְתֹאמֶר אֵלַי, הֲיֵנָה נִרְאָה אֵלַי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּא בְּיוֹם אֵלַי. (יא) וַיִּקָּם וַיֵּלֶךְ מְנוּחַ אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ, כִּי הִיא יָדְעָה אֶת מְקוֹמוֹ שֶׁל הַמִּלֶּאֶךְ, וַיָּבֵא אֶל הָאִישׁ, וַיֹּאמֶר לוֹ מְנוּחַ, הֲאֵתָה הָאִישׁ אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵל הָאִשָּׁה, וַיֹּאמֶר, אָנִי. (יב) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ, אַחֲרַי שֶׁהוֹרִית לְאִשָּׁה אֵת הַהֲנַהֲגָה בְּזְמַן עֵיבוֹרָה, עַתָּה יָבֵא דְּבָרֶיךָ לֹמַר לָנוּ מָה יִהְיֶה מִשְׁפַּט הַנֶּעַר - אֵיךְ עָלִיו לְנַהוֹג, וּמַעֲשֵׂהוּ - וּמָה יִהְיוּ מַעֲשֵׂי גְבוּרָתוֹ, כִּי מֵאַחַר וּבָא לֹמַר לָהֶם הַהֲנַהֲגוֹת מִיּוֹחֲדוֹת עוֹד

לתרומות והקדשות: 0765-404-360

ארגון 'שתי הלכות ביום' שולח מגוון לימודים בנושאים שונים, ובכמה שפות. מעוניין ללמוד ולהבין את שאר פרקי הנ"ך? הצטרף למסלול לימוד 'נ"ך מבואר' של ארגון 'שתי הלכות ביום', ותקבל פרקי נ"ך מבוארים, בכל בוקר ישירות לתיבת הדוא"ל שלך!

להצטרפות לאחד או יותר ממסלולי הלימוד בדוא"ל: office@2halachot.org

בטרם נולד, בודאי מיועד הוא לפעול דברים גדולים. (יג) ויאמר מלאך ה' אל מנוח, עניני הנזירות של הנער עצמו אינם צריכים נבואה מיוחדת, כי דיני נזירות ידועים לכל יודעי דת ודין, ושליחותי היתה מיוחדת אל האשה, שזו הנהגה מיוחדת ומחודשת, שאף בימי העיבור צריכה היא לנהוג בדיני נזירות, ועל זה נשלחתי אליה, ומפל אשר אמרתי אל האשה, תשמר. (יד) מפל אשר יצא מגפן היין לא תאכל, ויין ושכר אל תשת, וכל טמאה אל תאכל, כל אשר צויתיה תשמר. (טו) כיון שעדיין לא ידע מנוח אם זהו מלאך או נביא, ויאמר מנוח אל מלאך ה', נעצרה נא אותך לסעודה, אם נביא אתה. ונעשה לפניך גדי עזים לקרבן, אם מלאך אתה. (טז) ויאמר מלאך ה' אל מנוח, אם תעצרני, לא אכל בלחמך. ואם תעשה עלה, רק לה' תעלנה, כי אסור להקריב קרבנות למלאכים, והטעם שהציע לו מנוח שישאר אצלם לסעודה, היה פי לא ידע מנוח בבירור פי מלאך ה' הוא, אלא היה מסופק בדבר. (יז) ויאמר מנוח אל מלאך ה', מי [-מה] שמך, וראוי שתאמר לנו את שמך, פי נבא דברך וכבדנוך - כדי שכאשר תתקיים נבואתך, יתפרסם הדבר, ותתכבד בכך. (יח) ויאמר לו מלאך ה', למה זה תשאל לשמי, והרי איני נביא אלא מלאך ה', ואיני צריך כבוד ותפארת מבני האדם, והוא - ושמי פלאי, כי שם המלאך משתנה לפי שליחותו, ועתה נשלח לעשות פלאות. (יט) כיון שאמר לו המלאך שיעשה את הקרבן לה', ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה, ויעל על הצור לה', ומפלא לעשות - המלאך עשה פלאים, שהוריד אש מהשמים על המזבח לאכול את הקרבן, ומנוח ואשתו ראים זאת בעיניהם. (כ) ויהי בעלות הלהב מעל המזבח השמימה, ויעל מלאך ה' בלהב המזבח, ומנוח ואשתו ראים, וראיית המלאך בעת הסתלקותו היא דרגה גבוהה יותר, ויפלו על פניהם ארצה. (כא) ולא יסף עוד מלאך ה' להראה אל מנוח ואל אשתו, אז ידע מנוח בבירור פי מלאך ה' הוא, ולכן לא חזר אליהם עוד. (כב) ויאמר מנוח אל אשתו, מות נמות, פי אלהים ראינו. (כג) ותאמר לו אשתו, לו חפץ ה' להמיתנו, לא לקח מידנו עלה ומנחה, שהרי קבלת המנחה מבני האדם היא אות לרצון ואהבה מעם ה', ולא לכעס וענישה, וכיון שקיבל ה' את מנחתנו, זו ראיה שאינו חפץ להענישנו, ועוד, שאם היינו עומדים למות, ולא הראנו את כל אלה - לא היה עושה לנו את כל הפלאות הללו, כדי להמיתנו, ועוד, וכעת לא השמיענו כזאת - לא היה משמיע לנו בשורה זו שיוולד לנו בן, שמבשורה זו מוכח בודאי שנחיה, ולא נמות. (כד) ותלד האשה בן, ותקרא את שמו שמשון, ויגדל הנער, ויברכהו ה'. (כה) ותחל רוח ה' לפעמו - נחה עליו רוח גבורה מעם ה' מפעם לפעם, במחנה דן, בין צרעה ובין אשתאל:

לתרומות והקדשות: 0765-404-360

